

אכתה דוק פרות

הכל התחיל לפני שנה, כאשר התקיימה בשיקאגו תצוגה ישראלית, (1228/89) סם לראשונה את עיניו במוצרים ובנערות מישראל, אשר כבשו אותו ביפין הרב, מן הרגע הראשון, "... מאז לא חלתי להתעניין בישראל, וכמובן — בישראליות. ונהנה הכרתי לאחרונה זוג ישראלים שהם ליץ בפני על מדורך, ושיכול, לדבריהם, לפתוח בפני אפשרות ליצור קשרי-התכתבות עם נערה ישראלית. אם כך הדבר, הרי שאראה עצמי בר-מזל באם אותה נערה, הרואה עצמה כצברית טיפוסית, תואיל לכי טוב אלי ולצרף את ממונתה."

סופרת בן-מנחם — מטוביות ועד סרטן

תרבותיים + מכוניות (גורם בעל מישקל, לא?) זה תלוי.

לא מופצצת, רק מתפוצצת

אפשר לחיות בלי שכנים, אבל לא בלי ידידים. או חלל להיות סנוב, וכתוב אל (1228/96).

ראשית, אציג את עצמי. שמי תמר. השתחררתי לא מזמן מהצבא, ואחרי שנתיים של באלאגן, פיתאום נורא משעמם, במיוחד שהייתי רחוקה מהבית, כך שהמצב די חלש. החברה שהיו פעם קרובים, התפוררו לכל עבר. ובכלל, כשעובדים שמונה שעות ביום, באמת קשה לפגוש מישהו. לפן הייתי רוצה להכיר בחור, לא יותר ולא פחות. עליו להיות מבוגר ממני, ברור. אני לא מתנגדת אפילו אם יהיה בן 24 או 26, זה לא משנה הרבה. אלא, שחס וחלילה לא יהיה פחות מ-1.65. מכוון שאאלץ להסתכל עליו מגובה. יתר הפרטים יתבררו בינינו. אני לא דורשת הרבה, צנועה, נכון?

רגע! אם הוא מת לחתיכות שחולכנה לפאר את מכוניתו, או שיוזו הצידה. מכיוון שאינני חתיכה מופצצת, כי אם רק מתפורצת. נוסף על זאת, הוא חייב להיות חיפאי, או מהסביבה."

מחיר הסטירה

שמעו מה קרה (1228/97): "אנא, רותי, אודה לך מאוד ואפילו את חיי אהיה חייב לך, אם תמצאי לי את הדירה הנחמדה שסטררה לי על פני בהצעה יומית ביום החמישי לפני שבועיים בקולנוע ארמון זייד, לאחר שניסיתי לשלוח ידיים בחושך (שורה 12, כיסא 7), מאז אותו יום לחיי בוערת והמצפון ומוסר-הכליות אוכלים אותי בכל פה. אינני יכול לשקוט ולנוח עד שלא אמצא את הנערה ואבקש את סליחתה. התעוררי לי, רותי?"

ואם את היא זאת, אנא, אל תסטרי על ידו המושטת אליך.

הידידות האביבים; על שערך הבלונדיני ועיניך התכולות. אנו משתייכים למשפחה מפוארת הנושאת את דגלה בגאון, את השם יוסי. האם כתובנה לנו? כמו כלום!

לא רוצה דבר

אולי אתם יודעים מה הוא רוצה ממני? "אני בחור צעיר ויפיפה (1228/94), בן 24 ואינני רוצה להתכתב עם אף אחת. לא עם צעירה ולא עם זקנה, לא עם שחורה ולא עם בלונדינית. אין לי כל עניין בהתייחסות כמו כללים או על נושאים מיוחדים כמו אהבה, פוליטיקה, בולים או שחמט. מה שאני רוצה זה שישאירו אותי לבד ולא יבלבלו לי את המוח!"

רפואה למכה

המחשבה שלוששה אלה (1228/95) עליו לים להיות פעם רופאים, מעבירה צמרמורת בגווי. אבל מכיון שהם טוענים כי לא יהיה זה "מר" להתלוצץ על חשבונם, כי כתוב "אל תחסום שור בדישו", אתן להם את רשות הדיבור, ואיתכן הסליחה.

שעמם ועצבנות, ואין למי יד לתת. / נפשנו כי תעטוף ותשוה. / לרצות? מה תועלת לרצות עד בלי עת? / בינתיים, מיטב השנים — גז כרות. / לאהוב? אך את מי? / כל נועם והתפעלות קרובנו לא יעורב / על שארית רגשותינו בכליות נש' מורה. / להבה בדמנו יוקדת, אך קרירות טמירה לבנו מקפאיה / ורק אתן, רק אתן תוכלנה להפשירה. / ולכן, אם אתן שלוש בנות נחמדות ומשכילות המוכנות לגאול אותנו מיאושנו ומהחיים, / אנא כתובנה אלינו, בצירוף תמונה, בלי מונטז' ורטוש." גב. "שלושתנו תל-אביביים, נחמדים ו-"

שעמם ועצבנות, ואין למי יד לתת. / נפשנו כי תעטוף ותשוה. / לרצות? מה תועלת לרצות עד בלי עת? / בינתיים, מיטב השנים — גז כרות. / לאהוב? אך את מי? / כל נועם והתפעלות קרובנו לא יעורב / על שארית רגשותינו בכליות נש' מורה. / להבה בדמנו יוקדת, אך קרירות טמירה לבנו מקפאיה / ורק אתן, רק אתן תוכלנה להפשירה. / ולכן, אם אתן שלוש בנות נחמדות ומשכילות המוכנות לגאול אותנו מיאושנו ומהחיים, / אנא כתובנה אלינו, בצירוף תמונה, בלי מונטז' ורטוש." גב. "שלושתנו תל-אביביים, נחמדים ו-"

עליהם לא כדאי לדבר

מפני שבכל פעם שעשיתי זאת, ספלו עלי כל מיני אשמות נוראות, שלא לדבר על יסורי מצפון שנגרמו שלא בהכרח. אז אחטוך לעצמי את הסבל ואתן לאחרים לדבר הפעם.

בצירי מוכאל ארגוב: "כאשר יהיה ביתי מלא עם תמונות של ציירים אחרים, רק אז אדע שאני מצליח." עכשו אתם מבינים מדוע התחפש בפורים לדיג.

מחזאי מסויים על קטי מטמור: "יש לה חוש הומור כל-כך חזק, שאפשר לחתוך בו לחם." — מזל של בעל.

הכמאי גרשון פלוטקיין לעוררדין צעיר, שרק (ברצינות) צמוד לאשתו: "אולי תפסיק להיות חוקי כל-כך?"

שולמית זינגר. מזכירת זח"ף, על נישואיה בני החודשיים: "הייתי נשואה חודשיים יותר מדי" — עשר שנים פחות מדי.

יגאל גרא: "הצרה עם הצעירות של היום, היא צעירותן." — והנקנות של היום? אין כאלה.

מירה אברך על מיקצועה: "את מה שנשים אחרות עושות בסאלון, ומחוך הנאה, אני עושה — בשביל כסף."

הסוציולוג אורי ראפ, על הגירושין: "אחת הסיבות לריבוי מיקרי הגירושין בי חברה המודרנית היא תוצאה בלתי-ישרה של עליית רמת החיים." — ואני, משום מה, חשדתי כל הזמן באיבי נתן.

רוחלה כהן, מזכירת תיאטרון הקאמ"ר: "הצרה שלי היא שכל גבר שיוצא אתי, רוצה גם להחתן אתי." — לעזאזל! מדוע זה לא קורה גם לי?

טיפוס השבוע

יש כאלה שיודעים, כאלה שאינם יודעים, וכאלה שבטוחים. א. כהן, מרחוב מלצ'ט, תל-אביב — נימנה עם האחרונים. הוא לחשל, לא רק בטוח שנערה זו היא הטיפוס שלו, אלא היה מוכן אפילו לחצות את האוקיינוס בשחייה, אילו ידע שיפגוש אותה מן העבר השני. מה שמקסים אותו במיוחד זה חיוכה. בשביל חיוך שכזה, אומר הוא — כדאי אפילו להתניס לחיליית. אז בי אמת, למה אתה חשקה?

זהו בערך תוכן מכתבו של מילטון מוס, שהוא רחק בן 30, בוגר קולג' ומתעתד לבקר בארץ בקיץ הקרוב. מילטון מצטער על שאיננו מסוגל עדיין לכתוב עברית, אבל הוא שוקד ברצינות על לימוד השפה, ולכן, יש להניח שעד לביקורו ילמד לבטא את רחשילבן בשפת הקודש. אז מה את אומרת, בובה! רק אל תספרי לי שאינך מעוניינת.

מיהו? מניין לי לדעת? כל מה שאמר על עצמו שהוא מתעניין נורא בטבעי-ספרות ציוריספורט. ועוד יותר נורא — בטילים מעל גבי אופניים. ואת יודעת למה? מפני שרק טיול על גבי אופניים נותן, לדעתו, הרגשה אמיתית של טיול הכרוך במאמץ. ואם לא ירדת לסוף דעתו, הרי נדמה לי שלא תפסידי שום דבר אם תנסי. או תתי-אמצו ותהנו.

על אופניים בשניים

בכדי לרצות לכתוב אליך, אינך חייבת להיות יפה, באמת שלא. אבל אמר לי מותק, האם יש לך אופניים? יופי! אם כן, יש לי העונג לכשר לך, כי את ורק את, בדיוק הטיפוס של (1228/90).

מיהו? מניין לי לדעת? כל מה שאמר על עצמו שהוא מתעניין נורא בטבעי-ספרות ציוריספורט. ועוד יותר נורא — בטילים מעל גבי אופניים. ואת יודעת למה? מפני שרק טיול על גבי אופניים נותן, לדעתו, הרגשה אמיתית של טיול הכרוך במאמץ. ואם לא ירדת לסוף דעתו, הרי נדמה לי שלא תפסידי שום דבר אם תנסי. או תתי-אמצו ותהנו.

לא בגלל זה

מזהירות חגיגית שהן אינן כותבות אלא בגלל מה שאתם חושבים, או משום שהן אומללות, או דבר דומה לזה. דווקא לא! ובכלל, הן שואלות: "... האם יש צורך להצטדק? לא ולא! מה פיתאום? או אתם יכולים להאמין להן אם הן אומרות שכל מטררן היא להרחיב אופקים. ואם מדובר כבר באופקים, הרי שעליהם להיות כבני 20, 18, מתל-אביב ו/או הסביבה. הן אפילו יכולים להיות חילים, לא חשוב! העיקר — מה חשוב העיקר, אופקים יש?

רק לא מסוכר

לפני מונח מיכתבם של מייק ודני, שני קיבוצניקים מעמק בית-שאן. הראשון — רב"ט בחטיבת העץ הבודד. ואילו השני, סג"מ בחטיבת השפיפון המעופף. שני הן שמות בדויים כמובן, אבל מדברים בעד עצמם, נכון? ובכן, שני הגברורים מעידים על עצמם, כי נוסף לתחביבים השכיחים אשר אותם מיותר לציין, הם להוסיף, בצורה חולנית כימעט, אתר טיולים. ולכן, קחנה לתשומת לבכן, בנות, שאם שנים אלה מי ציינים כי עליכן, "לא להיות מסוכר" — הם גם מתכתבים לכן.

אז אם אתן שתיים כניל, והאלנה לפנות בכתב ובצירוף תמונה מתוקה, אל (92/1228).

מכירה אחד, שמת להיות ביטניה, אבל אינו מצליח — כי עדיין לא נדל אצלו זרן.

מי זה יוסי?

עשר לאחת (1228/93) יקבלו צרימה גדולה של מיכתבים. ואני יכולה לתאר לי אפילו, מאיזה חתך של נערות.

הנייר — לבן וריק. באיטיות מתמלאות שורותיו, חותרות לנעלם בלתי ידוע — אתן. האם תפנינה תשומת-לבכן אלי, או שמא תפסחנה. מהססים הכותבים, אך תוללים מבטחים בכך.

נייר, יש ויהיה את מקור הנחמה היחידי לאדם, הפותח סגור לבבו בפניו, שומר סוד מאין כמותו. בשבת אפורה ונשומה זו, גילינו סוד הבדידות לגירנו. מי אנחנו? אנו שני צנתחים המבלים עיתותיהם הפנוי יות באוהלינו, במחשבות אודותיכן בנות

לפתע ידעתי שזה הדבר אשר לא ידעתי ובכל מאווי הייתי משתוקקת לו מאז נישור "אי".

עד כאן התארו. לאחר שנודעה אל האושר האמיתי שבאהבת-נושים, בוחלת חחה עוד יותר במגע המיני עם הגברים, וביחוד עם בעלה. הדבר מאוס עליה כל כך, עד שאפילו ביומנה היא מזכירה את הגברים הזורים בחייה במשפט אחד או שניים בלבד, כמו שעה שהיא מתארת את בגידתה בי בעלה עם אחד מחבריה ההומוסקסואלים:

"פגשתי את זאב ליד ק-לניץ ציון. משם גילינו לרחביה, וירדנו לעמק המצלי-בה. הברנש ירד להתנהג עם שתיים שהינו שם, וחזרנו צוחקים כל הדרך. אני צחקתי לזרו של בעלי האידיוט. ו... זו בגייה מספר שתיים. האם זה משמח אותי? לגמרי לא."

"איזה גוף! אוף!" לעומת התיאור רים הבאנליים וחסרי העניין של יחסיה עם הגברים יודעת חחה לתאר ברוב עניין ורגש, את פרשת האבותיה את בנות-מינה. אפילו כשהיא מתארת כיצד היא אונסת לסביבת-חברה, אליה השתוקקה מזה זמן רב, מצ-ליתה היא לשמור על העניין והעדינות ה-רגשית:

"אברהם יצא לעבודה. הילדים אף הם יצאו אל הבית, ובחוף זרחה שמש חם מה... מוחי היה צלול ובהיר מאוד. בלאט קרבתי אל מיטתה. הסרת את חלוקי והתי-יישבתי בזהירות על המיטה. משכתי את-אט אט והעליתי את גופי לצידה, הרמת בתי-רות את הסדין ו... או הבחנתי כי עירור מה היא לגמרי, אלהים, איזה גוף! אוף! גופי קר היה גופה לוהט, לאטה הרימה והפנתה ראשה אלי, עיניה לא פקחה, ומנומי נמנת ואדישה נהמה:

"מה את רוצה, "אותך! לחשתי. קולי לא עלה בגרוני. "אלהים הטוב, שנה תמימה ציפיתי לרגע בו אוכל להבקה ולהחזיקה בזרועותי, עד שאוכל לחוש את חום גופה בגופי שלי. ניסתה לספר לי על הנוק שאני גורמת לעצמי, הזכירה את הילדים ואתו, אך אני עטפתיה בזרועותי ולא יכלה להרחיקני. נישקתיה ולא יכלה לומר מאום. ואחר-כך לא רצתה עוד לומר מאום. וגם אני שתקתי. גם נשמתי שלה היתה קרובה לשלי, בכוח גופותינו וקושי. הגוף הצעיר הזה שנצמד אלי מרטיט וקסוה, ולבסוף רך וחול-אינים כלי-כך, כמה רציני להיטמע בה. עד שהמחשבה הטריפה את כל חושי והכבידה ראשי כעור-פרת. וכאשר שכבה לצדי עצמתי-עיניים ו-חיוך פטוט מנומנם על מסכת פניה, אז ידעתי כי קר גופה נתנה לי, וזה הכאבי."

מאחר שהקטעים אינם מהמים שלמות אורגנית, מנסה המחברת להשלים את החסר, בקשרה בין המאורעות — בתיאורי אירו-עם היסטוריים שעברו בשני האחרונות על-הארץ. קטעים כאלה, בתוספת למספר נוס-יינות המפלספות עקרים, מקלקלים את ה-תיאור הנשמע לעיתים כנה אנושי.

בסך הכל מהווה הספר ניסיון נוסף של המחברת הצעירה לראות ולתאר את העולם לא מנקודת-ראותם של בעלי מיסכמות ה-נוהגים להשתיק ססיות — אלא מתוך רצון לראות את האמת. האמת כפי שהיא משת-קפת בעיניה של ש.ר.ב.